

Waarom eigenlijk Odulphus?

Wil je weten hoe de school aan haar naam komt? **De stichters, de fraters van Tilburg**, (of anders **Dr. P. C. de Brouwer** zelf) moesten als goede katholieke priesters voor de nieuw gestichte school natuurlijk een beschermheilige hebben. Die moest uiteraard iets met school of scholing te maken hebben, liefst Brabants zijn en niet al te onbekend.

Nou, in de grote verzameling van heiligenlevens (de Acta Sanctorum) was er één die heel goed voldeed. In zijn jeugd was hij hartstikke goed op school, hij was geboren in Best onder Oirschot, en hij gold als een van de grote Brabantse heiligen door zijn succesvolle missioneringswerk in Friesland: **Odulphus**.

Wij kijken naar twee afbeeldingen die uiteraard meer zeggen dan twee duizend woorden. De eerste is een ruw gehouwen beeld van de hand van **Frans Siemer**, eens leraar aan “**het Odulphus**” welk te bewonderen is ergens in het gebouw aan de Noordhoekring. Duidelijk een priester, zoals te zien is aan zijn hoofddekse – een **bonnet**: nog terug te vinden in het wapen van de school. Verder valt op dat hij in zijn hand een rond voorwerp draagt: een appel die hij in zijn jeugd op Sinterklaasdag door een engel vóór zijn voeten geworpen kreeg voor buitengewone vorderingen op school, geen gewone appel, maar één van goud; hiermee bekostigde hij zijn priesteropleiding. Dit is allemaal heel onwaarschijnlijk en dus legendarisch: het heeft bij de schrijver van de Acta geen vermelding verdiend, maar de appel heeft wel zijn weg gevonden naar het wapen van Best.

Het raam, te zien in de St. Jozefkerk op de Heuvel (bij binnenkomst 2^e links), presenteert een man van rijpere leeftijd, weer met zo'n bonnet op, maar ook met nog andere kledingartikelen: de **soutane** of toog, de witte **superplie**, de zwarte **mozetta**: het “uniform” van de kanunnik. Odulphus was een Augustijner kanunnik.

Op de tweede afbeelding vallen nog drie dingen op: een **stok**, een **briefje** aan die stok en een knol **steen** (die overigens wat meer op een forse mossel lijkt) aan zijn voet. Dit zijn de eigen kenmerken van deze Heilige, die verwijzen naar wonderlijke dingen die hij heeft beleefd. De **stok** is groen gemaakt, omdat hij ongeschonden (met het briefje eraan!) door een brand in zijn huis heen gekomen is. Het **briefje** waarop hij de namen noteerde van gestorven parochianen die hij later in het Boek des Levens inschreef – hij werd op z'n oude dag wat vergeetachtig. De glazenier heeft zich wat het briefje betreft niet aan het verhaal gehouden, maar enkele kloosterachtige deugden erop gezet. De **steen** verwijst naar een steen die Odulphus bij zijn betreunde vertrek uit Friesland in het water stootte met daarbij de garantie dat, als de Friezen hem nodig hadden, die steen terug op de kant zou komen en Odulphus dood of levend terug zou komen om ze te helpen, wat in de Vikingentijd inderdaad nodig bleek.

Er is nog een heel relaas te vertellen over Odulphus z'n postmortale lotgevallen in Engeland, maar die zoek je zelf maar op.

J. Rietveld, van 1965 tot 1998 leraar klassieken aan ons Odulphuslyceum.